

ABD'nin Irak ve Afganistan'ı işgali, İran'ı iki can düşmanından kurtardığı ve bölgesel bir güç olmaya taşıdığı için, İran'ın lehineydi. Şu anda Irak ve Afganistan'da, hatta Lübnan, Filistin ve Suriye'de ve tüm İslam âleminde etkinliği artmış vaziyettedir. Ve zaten İran ABD'nin hem Irak, hem Afganistan müdahalesine açıkça destek vermiş hatta işbirliğine girişmiştir.

Çünkü İran Saddam'ı ve Taliban'ı yıkmak için her türlü yola başvurmuş, ama netice alamamıştı. Oysa ABD, bu amaçlarını bedava gerçekleştirmişti.

Seçimlere hile karıştırıldığı ve sonuçlar üzerinde oynandığı iddiaları ise sadece gevezeliktir. Çünkü Batı tipi demokrasi, zaten hile rejimidir. Şu farkla ki, sözde gelişmiş Batı ülkelerinde bu demokratik hileler ve manipüleler çok postmodernce işlenmekte, Doğu ülkelerinde ise biraz kabaca yürütülmektedir.

Seçimlere hile karıştırıldığı bahanesiyle İran'da halkı kışkırtma, ordu ile reformcuları kapıştırma planlarının arkasında, acaba bir saldırı öncesi İran'ın savunma refleksini ve halkın devlete desteğini zayıflatma hesaplarının yatıp yatmadığı ihtimali niye hiç gündeme getirilmemişti?

Şimdi İran'ın, hem dış odaklar hem de içerideki ortakları eliyle karıştırılmak ve istikrarsızlaştırılmak istendiğini artık herkes görüyor.

İran'da Batılı dış güçlerin ve Siyonist merkezlerin İran'ı karıştırdığı; muhafazakâr-reformcu, Farisi-Azeri çatışmalarını kışkırttığı, hatta Irak'ta palazlandırılan komünist Halkın Mücahitlerinin provokasyonlar için İran'a sızdırıldığı konuşulmaktadır. İsrail Başbakanı Netanyahu'nun "İranlı göstericilerin cesaretini kutluyor ve selamlıyorum" sözleri bunun bir kanıtıdır.

ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'ın İran konusunda yaptığı açıklamalar çok tehlikeliydi. Yıllarca Kıbrıs'tan Ermeni sorununa kadar her konuda Türkiye aleyhine faaliyet gösteren ABD Başkan Yardımcısı Biden, "İsrail'in İran'ın nükleer çalışmalarını kendisine yönelik ciddi bir tehdit olarak algılaması ve harekete geçme ihtiyacı duyması halinde elini kolunu tutmayacaklarını"

Yazar Orhangazi YILMAYAN
25 Temmuz 2009

söylemişti!

Bu, şu ana kadar en üst düzey bir ABD yetkilisi tarafından yapılan en tehlikeli açıklama olsa gerektir. Çünkü İsrail'in İran'ı bombalamaya kalkışması halinde buna mani olmayacaklarını söylemeleri, İsrail'e 'git ve yap' demekle aynı anlama gelmekteydi.

İsrail'in birkaç yıldır Akdeniz üzerinde uzun menzilli bir yoğun bombardıman için tatbikat yaptığı da bilinmekteydi.

Hatta Yunanistan'ın Girit adasına konuşlandırdığı S-300 füzelerine karşı da elektronik harp icra ettiğine dair haber ve yorumlar Yunan basınında defalarca yazılıp çizilmişti. İran'ın belli bölgelerde kullandığı hava savunma sistemlerinin S-300 veya benzerleri olduğu dikkate alınır, Filistin'den başlayıp Cebelitarık'a kadar geniş bir bölgede İsrail'in nasıl bir hava harekâtı tatbikatı yaptığı daha iyi görülmekteydi.

İran'da neler olduğunu anlamak için Türkiye'de yayınlanan haberlere, bu haberlere yorum yazan muhterem zevatin kimliklerine bakmak yeterliydi! Malum matbuat külliyyen Ahmedinecad'a giydirip, Musevi'yi kollamaya girişmiş ve isyancılar "özgürlük savaşçısı" olarak gösterilmişti.

ABD-AB yandaşlığı ile yükselmiş zaman zaman PKK'ya bile arka vermiş, Soros denilen yamyamla işbirlikleri belirlemiş "aydın" demokrat liberal uyanıkların hepsi Musevici kesilmişti. Böylece, İran'da yüzde altmış oyu tepesine yıkılmaya çalışılan Ahmedinejad'ın neden imha edilmek istendiği belirginleşmişti.

PKK eşkijasının sözcülüğünden medet uman Ahmet Türk adlı şahsiyet, TBMM kürsüsünden Türkiye'yi, "sokakların İran'a dönebileceği" örneği ile tehdit etmişti! Çünkü arkasında AB ve ABD, yanında ise AKP var idi?

Siyonistler fırsat kolluyor

Yazar Orhangazi YILMAYAN
25 Temmuz 2009

Terörist İsrail Başbakanı ırkçı Benjamin Netanyahu, İran'ın nükleer programının Ortadoğu'daki istikrarı bozduğunu öne sürerek, bu durumun yalnızca İsrail için değil, aynı zamanda tüm dünya için bir tehdit unsuru olduğunu (!) açıklamıştı.

Alman Bild gazetesine konuşan İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu, İran'ın nükleer silahlanma çabalarının önüne geçilmesinin birincil amaç olması gerektiğini ifade ederek, "İran'ın terörizme destek vermesi (!) neticesinde nükleer silahlar da teröristlere verilebilir ve bu oldukça büyük bir tehlikedir" diyerek İran'ı durdurmak gerektiğini vurgulamıştı. Öte yandan Netanyahu hükümeti, İran'ın nükleer kapasitesini artırmasını engelleme konusundaki girişimlerini ön planda tuttuğu yazılıp konuşulmaktaydı.

Bu ortamda, hiç ortalara çıkmaması gereken devrik Şah'ın oğlu demeç üstüne demeç vermeye başlamıştı. Elbet bu işte bir tuhafılık sırtmaktaydı.

Bizce, bu kez senaryo renkli devrim değil, renkli devrim süsü verilerek, rejimin kışkırtılmasıydı! Böyle bir rejimin dış müdahale kuşkusuna vereceği cevabın, daha çok baskı ve şiddet olacağı açıktı. Bu tepki, belki de, İran'a farklı bir müdahale için bulunmaz bir fırsat olacaktı.

ABD Başkanı Obama, daha ilk günlerde, 'Biz İran'da olanlara müdahale etmek istemiyoruz, ama kayıtsız da kalamayız' mealinde bir açıklama yapmıştı. Zaten, akli başında herkes, İran'a müdahale niyeti yoksa, 2007 yılında uygulamaya konan ve bilinen bütçesi 400 milyon dolar olan İran'da rejimi değiştirmek için gizli operasyon kampanyasının artık yürürlükten kaldırılması gerektiğini sormaktaydı. (bkz. Simon Tisdall, The Guardian, 17 Haziran 2009).

Bu gizli kampanyanın detaylarını, ünlü gazeteci Seymour Hersh, bir yıl önce yazmıştı ('The Secret Iran Campaign', The New Yorker, 7-14 Temmuz 2008). Seymour, CIA ve JSOC ('Joint Special Operation Command') tarafından yürütülen gizli operasyonların, Kürt PJAK, Kuzistan'daki Arap azınlık ve Pakistan sınırındaki Sunni Beluci ayrılıkçı gruplarla ilişki içinde olduğunu açıklamıştı. Bugün sokaklara dökülen Ahmedinecad muhaliflerinin, gizli operasyonun, doğrudan bir parçası olduğunu söylemek için erken sayılırdı. İran'da rejimin güçlü bir muhalefetinin olduğu bir hakikatti. Ancak, bu muhalefetin, mevcut dünya tablosu ve İran üzerine oynanan oyunlar çerçevesinde, bir toplumsal kargaşa senaryosuna itilme ihtimali olmadığı da hiçbir şekilde göz ardı yapılamazdı.

Eğer durum buysa, İran'ı ve bölgeyi çok karanlık günler bekliyor olmalıydı. Biz, başından beri, Obama'nın İran ile diyalog politikasının, 'ben barış elini uzattım ama karşılık bulmadım' demek adına stratejik bir geri adım olduğunun farkındaydık. Ancak, işlerin bu denli hızlı sarpa saracağını hesaplayamamıştık.

Örtülü operasyonlar nasıl gizleniyor?

Seymour Hirsh'in 2008 yılında Newyorker'da yazdığı 'Savaşa Hazırlık' başlıklı makaleyi okuduğumuzda şaşırmiştık. Yazıda ABD Başkanı Bush'un Kongre'den istediği 400 milyon dolarlık bir örtülü operasyon (covert operation) bütçesinin onaylandığı söyleniyor ve operasyonların ana amacının İran'ın bölgesel liderlik gücünü kırmak olduğu belirtiliyordu... Geçen ay okuduğum bir başka makalede ise garipsediğim yeni bir detayla karşılaştık. Tim Burghardt'ın The Intelligence Daily'deki analizinde bütün bu Obamasal gelişmelere karşın 2010 mali yılı itibariyle 'kara bütçe'nin İngiltere, Fransa, Japonya ve hatta Çin'in toplam askeri bütçesi civarına ulaşacağı yazılıyordu. Yani ABD, dünya sathında örtülü operasyonlarına devam edecek ve barışı kurma çabalarını(!) yoğunlaştıracaktı. Peki, sizce bu yoğunlaşmanın coğrafi merkezi neresi olacak? Bu paralar kimi ya da kimleri devirmek adına kullanılacak? Haritalar ve coğrafi sınırlar da değişiklik olacak mı?

Örtülü operasyonlar bin yılların geleneğidir, lakin adı son yüzyılda konulmuştur. Uluslararası istihbarat faaliyetlerinin de önemli bir kısmı örtülü operasyonlardan oluşur.

Bugünlerde garipsenebilecek bir başka durum ise örtülü operasyonların yalnızca devlet istihbaratlarına değil, bazı bağımsız ekonomik aktörlere de mal edilmesi. İran'daki iç karışıklıklar sonrası Ayetullah Hamaney'in cuma hutbesinde hedef gösterdiği George Soros'un nelere muktedir olabileceğini doğrusu ben bilemiyorum. Lakin koca koca devletlerde gerçekleşen renkli devrimlerin onun tarafından finanse edildiği konusu yaygın bir söylenti. Nitekim Hamaney'in söylediği gibi Gürcistan için bile yalnızca 20 milyon dolar yetiyorsa, bunun epeyce ucuz bir yöntem olduğu söylenebilir. Devletler açısından da istenmeyen bir yönetime karşı havadan bombalar atmak yerine, iç karışıklığı teşvik etmek elverişli bir taktik. Milyarlarca dolarlık savaş bütçeleri yerine, birkaç milyon dolarlık devrim bütçesi elbette tercih sebebi.

İran'da da yönetimin, şu anki iç karışıklığı seçimlerin güvensizliğinden ziyade dış güçlere bağlaması da bir örtülü operasyon imasını barındırıyor. Halkı karıştırmak, belirli şeyler ikna etmek ve birbirine kırdırmak hiç de zor değil. İran'da yönetim konuyu dış güçlere havale ettiği anda, bugün gösteri yapan kimlikler de, protestocu olmaktan çıkarak, dış güçlerle işbirliği yapan

hainler haline geliyor doğal olarak. Bu, sivil çatışma alarmı demek. Zira sokaktakilerden çok daha fazla, evde oturan ve sokaktakilere dış bileyenler var. İran'da devlet aklının gücünü hesaba katmayanlar yanılır” diyen yazarlar haklıydı.

Bazı yazarlar şunlara dikkat çekiyor:

“İran'da devrimin kanatları arasında mücadelede kan akması, karanlık günlerin ve kaos dönemlerinin habercisi sayılıyor. Bunun tamiri zor hatta imkânsız görünüyor. Zira çekişme siyasi boyuttan ideolojik boyuta doğru kayıyor. Evet, gerçekten de laik muhalefet imkânı bulamayanlar İslahçılarının arkasına sızıyor ve sığınıyor. Evet, Batılılar ve son dönemde özellikle de Avrupalılar Mir Hüseyin Musavi ve kanadını söylem bazında destekliyorlar. Lakin içeride ve dışarıda realistler, Nejad'ı desteklemeseler bile güç dengesi nedeniyle zayıf kanadı temsil eden Mir Hüseyin Musavi'den bir şey beklemiyorlardı. Pazarlıkta ancak Nejad üzerinden sonuç alınabileceğini görüyorlardı. İran'daki rejim de Batı ile pazarlık yürütülecekse bunun Nejad üzerinden olmasını istiyordu. Bu anlamda, Soros vesair iddialar meseleyi sulandırmaktan başka bir şey değildir. İran'a herkes kendi gözlüğüyle bakıyor. Hâlbuki orada farklı şeyler cereyan ediyor. The Guardian'da da yazan Neocon kalemlerden Robert Kagan, Obama's Iran Realism adlı yazısında Obama'nın ne zaman sokaktan yana geçeceğini ve İran sokaklarıyla dayanışma içine gireceğini soruyor. Elbette Batılılar İran'ın iç kargaşa içine girmesini ve zayıflamasını arzu ediyor. Lakin bugün herkes biliyor ki dışarıdan bir müdahale hatta müdahale ihsası iç dengeleri değişim isteyenlerin aleyhine değiştiriyor. Dünyada ulusalcı anlayışlar Nejad'ı desteklerken, liberaller ve özellikle Batılılar Mir Hüseyin Musavi'yi ve kanadını destekliyor. Hâlbuki realistlerin yaklaşımı farklı. Bu anlamda realist oldukları için İran Yahudilerinin kahiri ekserisi seçimlerde Nejad'ı destekledikleri söyleniyor. Bu hilaf-ı hakikat olsa bile mantık dışı değil. Ve gerçekten de realizm anlamında Netanyahu'nun işine seçeneklerden hangisi gelir? Lakin İran'daki gelişmeler bazılarının zannettiğinden çok daha derin ve etraflı görünüyor. Bu mücadelenin içinde Batılı unsurlar dışarıdan kışkırtıp seyirci kalıyor.

Hâlbuki İran'da, bir hesaplaşma ve bilek güreşi yaşanıyor. Bunun gerisindeki kanıtların baştan beri siyasi rekabet içinde olduğu biliniyor. Lakin ilk kez bu alenileşti ve bir kırılma noktasına geldi. Bu mücadelede Ahmedinejad'ın gerisinde Hamaney bulunuyor. Dolayısıyla seçim zaferi ikilinin zaferi olarak anılıyor. Hamaney-Nejad ikilisinin karşısında ise Haşimi Rafsancani ve Hatemi yer alıyor. Hatemi'nin ekibinde bulunan eski yardımcılarında Muhammed Ali Abtahi'nin de tutuklama furçası sırasında içeri alınanlardan biri olduğu söyleniyor.

Burada bardağı taşıran hususun “Nejad'ın seçimi çoğunlukla alması” gösteriliyor. Bu sonuç bazılarının inandırıcı gelmiyor. “Şayet çok az bir farkla seçimleri alsaydı tepkiler bu denli olmayacaktı, hatta hakkı olarak da saygı duyulacaktı” deniliyor.

Hamaney'in Cuma Hutbesi etkisiz kalıyor!

İran Dini Rehberi Ali Hamaney Cuma hutbesinde: Halkın Nejad'ın üzerinden devrime 24 milyon oy vermediğini aksine 4 adayın üzerinden 40 milyon oy verdiğini ve böylelikle biatını tazelediğini söylemişti. Adaylar arasında rejime bağlılıkta bir farkın olmadığını kaydetmişti. Aslında hem Barack Obama'nın hem de Ehud Barak'ın yaklaşımı da bu yöneydi. Hatta Halkın Mücahitlerinin yaklaşımı da böyleydi. Onlar da Musevi ile Nejad arasında kayda değer bir fark olmadığını belirtmişlerdi. İslahçılar da, bu mücadelenin devrimle karşıtları arasında olmadığını, bilakis devrim içi yapıldığını bildirmişlerdi.

Hamaney, sokak gösterisi yapanların ülkede kaos peşinde koştuklarını lakin aşırılığın aşırı bir mukabeleyi davet edeceğini hatırlatarak, Nejad yanlısı olarak değerlendirilebilecek konuşmasında: “kesinlikle İran'ın Gürcistan gibi ülkelere benzemediğini ve bu benzetmeyi yapanların ve bu modelin peşinde koyanların hüsrana uğrayacaklarını söyleyip, İran'ın renkli devrimlere ve turuncu devrimlere karnı tok olduğunu ve meydan vermeyeceğini ifade etmişti.

Tahran Üniversitesi'nde yapılan ve Nejad ile Ali Larijani'nin da hazır bulunduğu hutbeyi baştan sona kadar dinledik. Kısaca, “seçimlerde hile ve haksızlık yoluna gidilmediğini ve devrime güvenerek seçimlere gidenlerin seçim sonuçlarına da güvenmeleri gerektiğini” ve sonuçlarını da içlerine sindirmelerini istemişti. Yani sisteme baştan güvenenlerin sonucuna da katlanmaları gerektiğini söylemişti. İran'daki kutuplaşmaya baktığımızda bu konuşmanın diğer tarafı tatmin etmeyeceğini ve kutuplaşmayı gidermeyeceğini anlıyoruz. Neden mi? Kutuplaşma içeride devam ettiği gibi dışarıda da devam ediyor. Sözelimi devrime dışarıdan destek veren Mısırlı yazar Fehmi Huveydi, Nejad'ın fakirlerin oylarıyla seçimleri büyük bir farkla kazandığını yazıyordu. Buna mukabil Şah'ın gazetecilerinden olan Amir Tahiri de seçimlerin bir mizansenden öteye geçmediğini ileri sürüyordu. Nobel ödülü kazanan Şirin Abadi de aynı şekilde seçimlerin maskaralıktan ibaret olduğunu savunup, seçim sonuçlarına bakması gereken Anayasa Koruyucular Konseyi'nin 12 üyesinden yedisinin Nejad ile birlikte seçim kampanyalarına iştirak ettiğinin tespit edilmiş olduğu vurguluyordu. Dolayısıyla hakem olması gereken makam ve kurum da taraf gözüküyordu. Mir Hüseyin Musevi'nin yandaşlarından olan Muhammed Şeriati bu konuşmanın İslahçıları tatmin etmeyeceğini ve Musevi'nin orta çözümleri ve pazarlığı baştan reddettiğini hatırlatıyordu.

Seymour Hersh: ABD hükümeti İran'ı istikrarsızlaştırıyor!

Ebu-Gureyb cezaevindeki işkence görüntülerini ortaya çıkaran ünlü Amerikalı gazeteci Seymour Hersh, 29 Haziran 2008 tarihinde New Yorker'da'ki yazısında "ABD ordu, istihbarat ve kongre kaynaklarına göre, geçen yılın sonlarında İran'a karşı örtülü operasyonlara kaynak isteyen Bush yönetimine Kongre olumlu cevap verdi. Başkan'ın 400 milyon dolar tahsis etmek istediği bu operasyonlar, bir Başkanlık Kararında ayrıntılarıyla yer alıyor ve ülkenin dini liderliğini istikrarsızlaştırmayı hedefliyor" şeklinde yazmıştı. İran hükümetini istikrarsızlaştırmak için CIA'nin iki yıldan beridir çalışmakta olduğunu bildiren muteber haberler vardı. Brian Ross ve Richard Esposito'nun 23 Mayıs 2007 tarihinde ABC News'de bildirdiklerine göre "CIA, İran hükümetini istikrarsızlaştırmak üzere yürüteceği örtülü, kirli bir operasyon için Başkan'dan gizli onay almıştı."

Kerkük'te Şii Türkmenlere yönelik saldırı da aynı tezgâhın bir parçası sayılıyor:

Irak'ın Kerkük kentinin Türkmenlerin yaşadığı Tazehurmatu kasabasında düzenlenen intihar saldırısında ölenlerin sayısı 75'e çıkmıştı. Yetkililer, Şii cemaatin gittiği Resul El Azam Camii yanında park etmiş olan kamyonun öğle namazı saatinde patladığını, caminin yıkıldığını ve jeneratörlerle aydınlatılan bölgede gece boyunca da arama ve kurtarma çalışmalarının sürdüğünü açıklamıştı. Bu saldırının ABD ve İsrail tarafından, Şii-Sünni, Kürt-Türkmen kavgasını kızıştırmak için yaptığı sırtırmaktaydı.

Şimdiye dek yıkıntılar arasında 75 ceset çıkarıldığı, yaklaşık 200 kişinin de yaralı olduğu belirtilirken, görgü tanıkları, cami yanına park edilmiş kamyonun sürücüsünün öğle namazında olduğunu düşündüklerini dile getirdiler. Irak'ta bu yıl içindeki en kanlı saldırı olarak tanımlanan olayın sorumluluğunu henüz üstlenen olmadı. ABD tarafından Irak'ı nükleer silahlardan arındırma bahanesi ile 2003'te başlatılan işgalden sonra resmi rakamlara göre 2 milyon insan katledilmiş, 5 milyon insan ise göçe mecbur bırakılmıştı.

İran'da bir garip 'kadife devrim' planlanıyor

Eylemlerin "gizli" genç liderleri gösterileri organize ediyor, ama eylemler "spontone" kendiliğinden gelişmiş gibi gösteriliyordu. Böylece lider kadrosunun ele geçirilip saf dışı bırakılması engelleniyordu. Eğlenceli eylemlerle katılımcılar her geçen gün artırılıyor ve hatta başkanlık ve parlamento binaları kuşatılıyordu.

Yazar Orhangazi YILMAYAN
25 Temmuz 2009

Eylemlerin Batılı ülkelerin açık desteği ile, mevcut yönetimler pes edene kadar sürmesi amaçlanıyordu. Ancak bütün kadife devrimlerin ortak noktası, "güvenlik güçlerinin iktidarın pis işlerinin koruması olmaktan vazgeçmesiyle" sağlanıyordu. Yani ordu ve polis eylemlere müdahale etmiyor, bu birimler önceden pazarlıkla ikna ediliyordu.

Oysa, İran'da bunun tersi bir süreç yaşanıyordu. Tamam; devrimin rengi "yeşil" konulmuştu. Yüksek katılımlı eylemler de mevcuttu. Twitter, facebook ve youtube desteği ile eylemler eğlenceli hale de getiriliyordu. Ancak güvenlik güçleri ikna edilemediği takdirde silahsız eylemlerin bastırılması hiç zor görünmüyordu. Reformist eylemcilerin en zayıf noktasını, silahlı güçlerin yönetimi tutması oluşturuyordu. Rusya'da, Azerbaycan'da, Beyaz Rusya'da alt yapıların oluşmasına rağmen girişimlerin başarısız olması, mevcut yönetimler ve güvenlik güçlerinin sert tedbirleri sayesinde olmuştu. Yani İran'da ordu ve güvenlik güçleri Ahmedinejad'ın yanında yer alıyordu ve bir Siyonist tezgah böylece, şimdilik boşa çıkarılıyordu!...